

Dubnové zahájení

je každoroční svátek, který rybáře nikdy neomrzí

Šestnáctý duben je pro většinu pstruhařů magickým datem. Po dlouhých měsících mohou vyrazit na svůj oblíbený revír, navíc se nezřídka stává, že právě 16. dubna je čekají nejsilnější zážitky z celé sezony. Stalo se to i mně. Naposledy vloni.

text: Václav Matouš
foto: autor a Ivo Novák

Zahájení loňské pstruhové sezony bylo pro mě důležité hned z několika důvodů. Zaprvé jsem si předchozí dva roky z časových důvodů neobstaral pstruhovou povolenku, tudíž se u mě začínaly projevovat abstinenci příznaky. Dále loňský 16. duben připadl na víkend, proto nebylo potřeba čerpat v zaměstnání dovolenou. Nejdůležitější důvod ale představoval můj dvacetiměsíční syn, u něhož se velmi časně začaly projevovat rybářské geny (manželka také rybaří). A dalo se očekávat, že se mu rybaření bude líbit. Byl už sice s námi jedno letní odpoledne na kaprech, ale bohužel, ti nebyli moc při chuti a zdolávání ryby se tehdy nedočkal. Podobně skončilo i rozloučení se sezonou dravců v závěru roku 2016.

Na který revír vyrazit?

V předstihu jsem o tom přemýšlel, ale volba byla nakonec poměrně jednoznačná. Především s ohledem na malého rybáře jsem vybral jednu malou nádrž ukrytou v poetickém prostředí horských lesů. Úspěch zde sice hodně závisí na aktuálním zarybnění, ale snad budeme mít štěstí. A pokud ne, alespoň strávíme vzácné chvíle v příjemném prostředí, dostatečně daleko od uspěchané civilizace. Kromě klidu je zde i přístřešek, kde se nechá krásně posnídat a zároveň pozorovat dění kolem vody. K tomuto revíru mě kromě racionálních důvodů táhly i podněty čistě srdeční, spojené s několika nezapomenutelnými rybářskými „poprvé“. Při své první zdejší